

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 8258/05
07.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић и Мирјане Ивић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби Предшколске установе "АА", коју заступа пуномоћник АБ, адвокат, изјављеној против закључка Владе Републике Србије 05 број 464-7386/05 од 24.11.2005. године, уз учешће школе "ББ", као заинтересованог лица, у предмету одузимања непокретности, у нејавној седници већа, одржаној дана 7.2.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА закључак Владе Републике Србије 05 број 464-7386/05 од 24.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком, у ставу 1., од корисника, Предшколске установе "АА", као носиоца права коришћења, одузет је део непокретности који није у функцији остваривања делатности те установе, укупне површине 438.96м², који се налази у десном крилу зграда од улаза на КП.бр. аа КО ГГ, уписан у ЗКУЛ.бр. вв КО ГГ као зк. тело II – улична приземна стамбена зграда, чији су делови ближе описани у диспозитиву закључка. У ставу 2. закључка констатовано је да је Влада одлучила да за носиоца права коришћења на делу непокретности из тачке 1. закључка одреди школу "ББ", а тачком 3. – да се на делу те непокретности у јавне књиге о евиденцији непокретности и правима на њима, као носиоца права коришћења, упише школа "ББ".

У тужби, којом оспорава закључак туженог органа, тужилац оспорава чињенично стање утврђено у управном поступку и предлаже да суд тужбу уважи, а оспорени закључак поништи.

Тужени орган, преко Републичког јавног правобраниоца, у одговору на тужбу, истиче да се против предметног закључка не може водити управни спор, јер исти није управни акт, већ да се ради о типичном акту располагања, јер је на основу оспореног закључка Република Србија као власник искористила својинско право и доделила право коришћења на објекту на коме има уписано право својине, оном правном лицу за које сматра да је најцелисходније да тај објекат користи, те да је наведени закључак Влада донела на основу својих овлашћења прописаних одредбом чл. 8 б Закона о средствима у својини Републике Србије ("Сл. гласник РС" бр. 53/95 ...44/99) и чл. 192. Закона о општем управном поступку. У погледу навода тужбе тужени истиче да у свему остаје при разлозима, изнетим у образложењу оспореног закључка истичући да се поставља питање благовремености тужбе и предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије, одбаци, или одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице, школа "ББ", оспорава у потпуности наводе тужбе и предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

По разматрању списка предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног закључка у смислу одредбе члана 39. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је Влада Републике Србије ову управну ствар решила закључком. У уводу закључка тужени орган се позвао на одредбе члана 86 ст. 1. и 5. Закона о средствима у својини Републике ("Службени гласник РС", бр. 53/95 ... 32/97, "Службени лист СРЈ", бр. 64/99, "Службени гласник РС", бр. 44/99) и члана 192. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), којом је прописано и то ставом првим, да на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, орган надлежан за решавање доноси решење о управној ствари која је предмет поступка. Одредбом члана 86 став 1. Закона о средствима у својини Републике прописано је да Влада Републике Србије може одлучити да се непокретност у државној својини која није у функцији остваривања надлежности државних органа и организација и органа територијалних јединица, односно делатности јавног предузећа, установе или друге организације, одузме од корисника. Одредбом става 5. истог члана Закона прописано је да о давању на коришћење непокретности одузете у складу са одредбама овог члана, као и непокретности коју Република Србија стекне наслеђем, поклоном или једностраном изјавом воље, одлучује Влада Републике Србије, ако законом није друкчије одређено.

Колегијални орган, у овом случају Влада Републике Србије, може управну ствар да реши и закључком, али се у том случају, у смислу одредбе члана 201 ст. 2 и 3 Закона о општем управном поступку, изражава

али се у том случају, у смислу одредабе члана 201. ст. 2. и 3. Закона о општем управном поступку, морајуће решење у складу са тим закључком и оверени препис тог решења доставља странкама.

У списима предмета нема решења у облику и саставним деловима прописаног чланом 196. Закона о општем управном поступку, а тужени се у уводу оспореног закључка позвао на напред цитирану одредбу чл. 192. Закона о општем управном поступку. По становишту Врховног суда Србије ово значи да је тужени, као надлежан орган за решавање решавао у управној ствари, која је предмет поступка, и због тога применом члана 192. и 201. ст. 3. ЗУП-а морао да донесе решење, што није учинио, већ је странкама достављен оспорени закључак. Због тога је Врховни суд Србије нашао да је у спроведеном управном поступку учињена битна повреда правила поступка прописаних одредбама чл. 192., 196. и чл. 201. Закона о општем управном поступку, које је у поновном поступку потребно отклонити.

Суд је посебно ценио наводе одговора на тужбу, али је нашао да су без утицаја на одлучивање суда у овом управном спору, обзиром да се тужена Влада Република Србије као доносилац оспореног закључка у уводу истог позвао на напред цитирану одредбу члана 192. Закона о општем управном поступку и тиме, по налажењу Врховног суда, определила карактер ове правне ствари, која је у суштини одлучивање о питању од појединачног значаја – одузимању раније стеченог права коришћења под условима прописаним Законом о средствима у својини Републике Србије, као управну ствар. Овакво становиште суда произлази и из тога да се тужена као доносилац оспореног закључка у уводу истог није позвала на овлашћење и надлежност за одлучивање и доношење акта сагласно члану 5. и чл. 43. ст. 2. и 3. Закона о Влади, у деловима који се односе на акт располагања. Оцењени су и наводи одговора на тужбу у погледу неблаговремености, па је суд нашао да они нису основани, јер у списима нема доказа када је оспорени закључак достављен тужиоцу.

Налазећи да је оспореним закључком повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је тужбу уважио и оспорено решење поништио, одлучујући као у диспозитиву пресуде на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, а у поновном поступку тужени орган је везан правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 7.2.2007. године, У.бр. 8258/05

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж